

гамъ ся, че този момъкъ никога не е обувалъ такъзыъ обувкы, и 'на' дали е виждалъ даже такъ-вызыъ. Може, дъще, и да нѣмамъ право, да казувамъ тѣй, но немогъ да разберъ какъ може да стане добъръ настойникъ нѣкой, ако не ходи съ такъвызыъ тежки ботуши. Я го заведи ты Маргарито въ стаѣтъ при дѣда си.

Господжа Маргарита, като влѣзе въ стаѣтъ дѣто чакахъ и мя видѣ, показа ся като сърдита. — Да мя прощавате, рекохъ, господже, слугата ви поиска тука да го почаякамъ.

— Елате подирѣ ми, господине.

И като тръгнахъ подирѣ и' възлѣзохъ единъ сълбъ, миняхъ прѣзъ разны притворы и въззохъ най-послѣ въ едно прѣдстае: тамо мя остави Г. Маргарита. А пакъ азъ разгледвахъ окаченытъ по стѣнытъ образины, отъ които повечето прѣдставяхъ юначествата на едноврѣмешныйтъ наше-ственникъ. Виждахъ ся тамо разны морскы сраженія и кораби покрити отъ облацы дымъ, между които ся отличаваше всякога брикътъ *Еразмъ* на капитанина Ларокъ за гибелнытъ си връзъ англичанытъ нападенія. Имаше и такъвызыъ образины, които прѣдставяхъ исцѣло капитанъ Ларока, и тѣ привлѣкохъ повече вниманіето ми. Безъ малко нѣкои разницы, тѣ всички го показвахъ че има единъ грѣмиденъ растъ, че носи дрехы републиканскы, вълнестъ като Клебера и стрѣляше прѣдъ себе си погледъ остръ, пламенецъ и мраченъ, съ